

КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО; КРИМІНОЛОГІЯ; КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО

Д. Л. Виговський
кандидат юридичних наук,
завідувач кафедри кримінального права та процесу
Хмельницького університету управління та права

УДК 343.915 (477)

КРИМІНОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ВПЛИВУ КРИМІНАЛЬНОЇ СУБКУЛЬТУРИ НА ЗЛОЧИННІСТЬ НЕПОВНОЛІТНІХ В УКРАЇНІ

Розглянуто проблему впливу кримінальної субкультури на злочинність неповнолітніх. Розглядаються особливості залучення неповнолітніх у злочинну діяльність за допомогою псевдозаконів кримінальної субкультури. Аналізуються напрацювання українських та закордонних науковців у сфері визначення механізмів впливу кримінальної субкультури на неповнолітніх.

Ключові слова: кримінальна субкультура, злочинність неповнолітніх, втягнення неповнолітніх у злочинну діяльність.

Злочинність неповнолітніх повсякчас була одним з центральних питань в кримінологічній науці. І це, на нашу думку, цілком природно, оскільки нормальний, соціально орієнтований розвиток особи є запорукою функціонування цивілізованого громадянського суспільства, його антикриміногенної культури.

Наукове дослідження кримінальної субкультури як такої, а також супутньої їй проблеми впливу раніше засуджених осіб на неповнолітніх, здійснювало багато вчених, серед яких потрібно виокремити Ю.К. Александрова, В. М. Анісімова, Ю. М. Антоняна, Т. С. Барило, М. М. Биргеу, Ф. Г. Бурчака, Б. Ф. Водолазського, В. В. Дзундзу, В. М. Дрьоміна, А. І. Долгову, О. І. Гурова, В. І. Ігнатенко, О. Г. Ковальову, В. Ф. Кондратишка, О. М. Костенка, В. М. Кудрявцева, Н. Ф. Кузнецову, І. П. Лановенка, С. Я. Лебедева, П. С. Матишевського, Г. М. Мінковського, А. Й. Міллера, А. М. Олейнікова, В. Ф. Пирожкова, В. С. Разанкіна, В. І. Рябініна, Ж. Россі, О. І. Свірського, Г. Ф. Смирнова, О. О. Тайбакова, І. О. Топольскову, В. В. Тулегенова, І. К. Туркевич, Б. С. Утевського, Г. Ф. Хохрякова, Я. М. Шевченко, М. М. Якушина.

Проблема запозичення норм кримінальної субкультури неповнолітніми, як один з аспектів проблем боротьби зі злочинністю неповнолітніх, є надзвичайно важливою в Україні сьогодні. Відсутність чітких соціальних орієнтирів в суспільному житті, наполеглива, інколи навіть агресивна реклама злочинного способу життя в засобах масової інформації [1, с. 10–11], недостатнє акцентування на соціально-виховних

програмах в процесі навчання молоді, активна діяльність професійних злочинців по залученню нових членів до спільноти носіїв кримінальної субкультури — ці та багато інших факторів вкрай негативно впливають на здоровий розвиток особи неповнолітнього, усувають саму можливість нормального розвитку неповнолітніх осіб із схильністю до девіантної поведінки. Як було раніше зазначено, неповнолітній, в силу певних психофізіологічних особливостей організму, часто виявляється нездатним критично оцінити власні вчинки і поведінку оточуючих. При цьому, звісно, немає необхідності відособлено розглядати причини злочинності неповнолітніх від причин злочинності загальної [2, с. 84], варто лише враховувати такі особливості, як, наприклад, підвищена психічна збудливість підлітка, прагнення до самореалізації, цікавість, юнацька гіперсексуальність, схильність до здійснення групових дій тощо.

Як правильно, на нашу думку, визначає О. І. Топольскова, автор дослідження у сфері втягнення неповнолітніх у злочинну діяльність: "... у морально-психологічному аспекті особистість неповнолітніх визначається доволі істотними специфічними ознаками" [3, с. 70]. Серед таких ознак найважливішими є:

- викривлене уявлення про справжню сутність і значення найважливіших моральних понять і категорій (сміливість, богузтво, вірність, зрада, дружба, героїзм, мужність, солідарність, скромність та ін.);
- хибність оцінки окремих осіб, явищ, подій, невміння оцінити людину в сукупності всіх її властивостей і якостей;
- віддання переваги зовнішнім проявам поведінки людини, без урахування її справжніх мотивів і цілей;
- нестійкість психіки, зумовлена процесом становлення особистості, фізичного та духовного розвитку організму;
- емоційна нерівноваженість, нестійкість, підвищена збудливість, різка зміна настроїв;
- загострене ставлення до навколишнього, до всього нового, незнайомого за відсутності необхідних знань і досвіду;
- підвищена фізична активність, ініціативність, надмір витрачених сил та енергії;
- прагнення до самовираження та самоствердження "будь-якою ціною";
- неприйняття "чужих порад", педагогічних та інших форм виховного впливу;
- бажання показати і довести свою "зрілість";
- прагнення до лідерства;
- навіюваність, зайва довірливість, схильність до наслідувальності, конформізм;
- схильність до соціально-психологічного "зараження", певна несформованість життєвих орієнтацій і установок, завищення самооцінки [3, с. 70].

На нашу думку, цей перелік неповний, оскільки охопити повністю настільки складне явище, як підліткова психологія, неможливо. Наприклад, деякі з науковців (зокрема, американський дослідник Шоу) наполягають на особливому впливу "ігрового аспекту" злочинності на протиправну поведінку неповнолітніх [4, с. 8]. Але із запропонованих науковцями, що вивчали особливості психології підлітків в контексті їх схильності до девіації списків, наведений ми знаходимо найбільш вдалим і повним, оскільки в ньому наведені ті риси підліткової психології, які найбільш активно впливають на формування у неповнолітніх схильності до девіацій.

Особливу увагу в даному аспекті викликає вплив норм кримінальної субкультури на неповнолітніх, провокуючий фактор якої, на жаль, не досліджений на сьогодні достатньо ні в українській кримінологічній науці, ні в кримінології закордонних країн (враховуючи і дослідження кримінологів Росії). Автори, що розглядали проблеми злочинності неповнолітніх, на нашу думку, недостатньо звертали увагу (а інколи й ігнорували цей фактор як незначний) на негативний вплив кримінальної субкультури на формування особистості неповнолітнього. Однією з причин цього була відсутність в кримінології радянських часів самого поняття "кримінальної субкультури". Специфічні норми і традиції професійних злочинців в СРСР не визнавались такими, що можуть

мати вплив на криміногенний стан в країні, інколи взагалі заперечувалось їх існування, як і існування професійної злочинності. Вважалося, що втягнення неповнолітніх у злочинну діяльність — це лише поодинокі епізоди, що не мають системності та цілеспрямованості. Коли ж все-таки питання негативного впливу осіб, що були раніше засуджені, розглядалось, автори змушені були підшукувати синоніми терміну “кримінальна субкультура”. Наприклад, розглядаючи причини злочинності неповнолітніх і негативний вплив на останніх раніше засуджених осіб, Я. М. Шевченко і Т. С. Барило зауважили: “... в безпосередньому оточенні значного числа неповнолітніх правопорушників має місце шкідливе джерело впливу на них ... Наявність цього джерела причиною вказана з формуванням антисуспільних поглядів у неповнолітніх, з набуттям ними негативних навичок, з перейманням негативних форм поведінки” [5, с. 33]. Подібний підхід зустрічається і в дисертаційному дослідженні В. М. Дрьоміна “Вивчення і запобігання криміногенному впливу раніше засуджених осіб на неповнолітніх” [6]. Таким чином, під “негативними навичками і формами поведінки”, а також “злочинним способом життя” мались на увазі норми кримінальної субкультури, яка є поняттям більш конкретним, ніж вказані терміни. Саме тому було б значно доцільніше розглядати вказану причину девіантної поведінки неповнолітніх в фокусі негативного впливу субкультурних явищ.

Іншою серйозною проблемою визначення ролі кримінальної субкультури в розвитку у неповнолітнього комплексу сваволі і ілюзій, що веде до протиправної поведінки і асоціальної орієнтації [7], є висока латентність такого явища, як вплив субкультурних норм і звичаїв на неповнолітнього. Якщо вплив дорослої асоціально-орієнтованої особи простежити можливо (за даними деяких дослідників проблеми втягнення неповнолітніх у злочинну діяльність — більш ніж кожен третій злочин, вчинений неповнолітнім, спричинений активною участю дорослого) [3, с. 41], то вплив кримінальної субкультури встановити набагато складніше, оскільки інколи її норми сам неповнолітній засвоює підсвідомо. На нашу думку, існують такі найбільш поширені (а відтак — і небезпечні) способи поширення норм кримінальної субкультури серед неповнолітніх:

1. *Особистісний (персоніфікований)*. Його вияв — особистий контакт особи або осіб, які поширюють норми кримінальної субкультури, і неповнолітнього, що такі норми сприймає. При цьому об'єктом поширення субкультурних традицій є:

— *окрема особа*;

— *неформальна група неповнолітніх*, тобто об'єднання неповнолітніх однієї (найчастіше) вікової групи (такі об'єднання утворюються, як правило, в місцях, що знаходяться неподалік від місць проживання неповнолітніх (двір, сквери, парки), крім того, неповнолітніх зближують спільні інтереси (музика, відвідування танцювальних майданчиків та дискотек), спільне вживання спиртних напоїв та наркотиків, вчинення дрібних злочинів та правопорушень, інші вияви девіантної поведінки);

— *група неповнолітніх*, формальна за своїми ознаками (це може бути клас школи, група в спеціальному навчальному закладі або у вищому навчальному закладі, колектив цеху, бригади на підприємстві, вказані контакти відбуваються поза межами місць позбавлення волі, тобто неповнолітній (або група неповнолітніх) найчастіше має можливість відмовитись від спілкування з особою, що поширює норми кримінальної субкультури, тобто спостерігається добровільність поширення таких норм).

У зв'язку з запереченням існування в СРСР професійної злочинності, а відтак — з відсутністю поняття “кримінальна субкультура”, кримінологи радянського періоду вивчали вплив на неповнолітніх “засуджених раніше осіб”, “осіб з асоціальною орієнтацією” та ін., вимушено обминаючи системність і закономірності такого явища. При цьому з усією очевидністю поставала проблема визнання існування специфічної субкультури професійних злочинців. Так, у своєму дисертаційному дослідженні В. М. Дрьомін вказує: “Попередження криміногенного впливу раніше засуджених осіб на неповнолітніх повинно здійснюватись в рамках всієї сукупності соціально-

профілактичних заходів. Необхідно більш ефективно застосовувати заходи масової інформації для розвінчання злочинного способу життя, “зłodійської романтики” [6, с. 9]. Як видно з наведеного прикладу, автор розглядає ті ж самі питання негативного впливу кримінальної субкультури на неповнолітніх, користуючись дещо іншими термінами. Подібний підхід можна зустріти і в інших авторів, що займалися розробкою проблеми.

Які ж фактори впливають на механізм персоналізованого способу впливу кримінальної субкультури на неповнолітнього? В. М. Дрьомін визначає наступні важливі фактори:

- морально-психологічні та індивідуально-вікові особливості суб’єктів поширення;
- соціально-психологічні передумови (схильність неповнолітніх до девіації, спільні ціннісні орієнтації, механізм лідерства і підлеглості тощо);
- способи впливу носія кримінальної субкультури на неповнолітнього;
- деякі соціальні фактори макро- та мікрорівня, що впливають на криміногенний напрямок спілкування неповнолітнього з раніше засудженою особою [6, с. 9].

Безсумнівно, вказані особливості спілкування неповнолітнього з особою втягувача мають важливе значення для формування у неповнолітнього асоціальної орієнтації, схильності до злочинного способу життя, паразитичного існування. Асоціальна орієнтація, притаманна неповнолітньому, може і не отримати свого матеріального вияву, але, отримавши “поштовх” у вигляді норм кримінальної субкультури, вона провокує девіантну поведінку. Підліток, що засуджений за вчинення злочину до покарання у вигляді позбавлення волі, стає об’єктом іншого способу поширення псевдозаконів кримінальної субкультури. На такий механізм вказують американські дослідники злочинності неповнолітніх Річард А. Клаурд і Ллойд Е. Оулін: “У відповідності до того, як “злочинець-учень” переходить від одного статусу до іншого в системі незаконних можливостей ... він буде весь час розширювати коло своїх відносин з представниками злочинного світу. Залежно від того, як його діяльність інтегрується з діяльністю таких осіб, поглиблюється його знайомство із злочинним світом, він навчається нових прийомів і стають ширшими можливості його участі у нових видах незаконної діяльності” [8, с. 164]. Як з цього приводу зазначив В. М. Дрьомін: “В процесі спілкування неповнолітнього з раніше засудженою особою відбувається не стільки передача досвіду вчинення злочинів, скільки закріплення антисоціальних звичок, які вже є у підлітка. Не зважаючи на поширеність контактів неповнолітніх з раніше засудженими особами, останні відносно рідко вчиняють злочини спільно з неповнолітніми. Криміногенний вплив має місце переважно в докримінальній стадії спілкування” [6, с. 8]. З наведеної цитати можна зробити висновок, що професійні злочинці використовують неповнолітніх скоріше як “знаряддя” вчинення злочину, ніж як спільників. Пов’язано це, швидше за все, з небажанням носіїв кримінальної субкультури покладатись на неповнолітніх, а також, у випадку затримання, відповідати за втягнення неповнолітніх у злочинну діяльність (ст. 304 КК України).

Не вважаємо за доцільне більш глибоко розглядати особу втягувача неповнолітніх у злочинну діяльність, а відтак — у злочинний спосіб життя, що передбачає узгодження волі і свідомості неповнолітнього із псевдозаконами кримінальної субкультури, оскільки це не є метою даного дослідження. У своїх роботах українські та зарубіжні вчені провели велику кількість досліджень даної проблематики [9], що дозволяє використовувати їх розробки для вивчення проблем поширення ідеології професійних злочинців, не заглиблюючись в аналіз особи втягувача як суб’єкта персоніфікованого поширення кримінальної субкультури серед неповнолітніх.

2. Пенітенціарний. У відповідності до нього, неповнолітній, що опиняється в місцях позбавлення волі, найчастіше буває змушений жити за законами професійних злочинців, інакше він опиняється в скрутному становищі. Відмовившись від дотримання неписаних норм субкультури, такий неповнолітній тим самим протиставляє себе більшості інших засуджених. Йому загрожують зневага, знущання, завдання побоїв,

насилницьке мужолозтво, каліцтво, навіть смерть. Слід згадати, що в спеціалізованих пенітенціарних установах, в яких утримуються неповнолітні, панують набагато більш суворі псевдозакони, ніж у виправних установах для дорослих [10, с. 113]. Таким чином, неповнолітній, що не має чітко вираженої асоціальної орієнтації і не бажає жити за нормами кримінальної субкультури (т. зв. “випадковий злочинець”), буває змушений дотримуватись “понятій”, аби не викликати агресивну реакцію оточуючих. У даному випадку принципу добровільності, найчастіше, немає, і вільно обирати модель своєї поведінки, не піддаючи себе небезпеці, особа зможе лише після відбуття строку покарання у вигляді позбавлення волі.

У російській кримінологічній науці все більшу популярність отримує новий термін “кримінопеналогія”, тобто розділ кримінології, що займається вивченням питань злочинності в місцях позбавлення волі і під час відбування інших видів кримінального покарання [11, с. 305]. Цей термін виник як альтернативний усталеному терміну “пенітенціарна кримінологія”, поширеному за часів Радянського Союзу [12, с. 138–139]. При цьому зазначимо, що закордонні кримінологи, зокрема американські, при вивченні злочинності неповнолітніх особливу увагу надавали поширенню злочинних субкультур у місцях позбавлення волі [13, с. 20–48]. На нашу думку, більш активне вивчення українськими науковцями закономірностей у сфері злочинності в місцях позбавлення волі мала б сприяти розробкам спеціальних програм і інших заходам протидії проявам негативних відносин в сфері кримінальної субкультури, що в свою чергу дозволить зменшити негативний вплив раніше засуджених осіб на неповнолітніх. На жаль, сьогоднішня ситуація в місцях позбавлення волі в Україні не дозволяє передбачити вагомий покращення в них криміногенної ситуації, зростання соціальної свідомості осіб, що відбувають покарання, свідому відмову таких осіб від псевдоцінностей кримінальної субкультури та ін. Складна економічна ситуація в країні призвела до значного погіршення умов тримання засуджених в місцях позбавлення волі, що викликало зрозумілий протест у засуджених, озлоблення по відношенню як до органів державної влади взагалі, так до інших ув'язнених. Численні заколоти і масові заворушення в місцях позбавлення волі на початку дев'яностих років ХХ ст. слугують тому підтвердженням. В умовах нестачі найнеобхіднішого (постільної білизни, предметів особистої гігієни, продуктів харчування), в місцях позбавлення волі активізувались негативні процеси, що мали свій вияв у насильницькому вилученні грошей, цінностей та ін. у засуджених, що не входили до кола прибічників псевдозакону кримінальної субкультури, застосування насилля до “активістів” місць позбавлення волі, напади на представників адміністрації таких місць тощо. Все це в значній мірі сприяло подальшій криміналізації неповнолітніх, що потрапили до місць позбавлення волі вперше і ще не увійшли до “воровського закону”. Не маючи підтримки зі сторони інших засуджених, вони були змушені підкоритися “поняттям”, щоб якось протистояти посяганням на своє майно, а також честь і гідність.

Отже, відбування покарання у виді позбавлення волі є передумовою для рецепції норм кримінальної субкультури, особливо для неповнолітніх, тобто осіб, які ще не сформувались в повній мірі як особистості. Також очевидно, що нерідко таке втягнення має характер примусового. Звісно, з цього не можна робити висновку, що будь-який неповнолітній, який прийняв для себе псевдозакони кримінальної субкультури як модель поведінки, обов'язково був змушений так вчинити. Можемо припустити, що чимало з неповнолітніх злочинців прийняли такі норми абсолютно добровільно, але все-таки не можна ігнорувати факт поширення “насилницького насадження кримінальної субкультури” в місцях позбавлення волі, зокрема, серед неповнолітніх.

3. Криміногенний вплив на суспільство. Такий вплив, не спрямований на конкретних осіб (зокрема, неповнолітніх), приймає форму реклами злочинного способу життя, пропаганди псевдоцінностей кримінальної субкультури. Засоби масової інформації сприяють такій агітації шляхом:

— демонстрування художніх фільмів і телесеріалів, в яких романтизують образ

професійного злочинця, зокрема і псевдозакони кримінальної субкультури в цілому. Образ злочинця сприймається у великій мірі як позитивний, що є неприпустимим;

— поширення художньої літератури і газетних публікацій такого самого змісту.
— демонстрація великої кількості авторських програм по телебаченню і радіо, в яких тема професійної злочинності і кримінальної субкультури викладена в публіцистичній, розважальній формі, що дезорієнтує аудиторію неповнолітніх стосовно суспільної небезпеки криміногенного впливу;

— поширення численних музичних творів в стилі “шансон”, які, крім розвитку низького культурного рівня і художнього смаку, негативно впливають на слухачів присутністю в більшості текстів прямої пропаганди асоціального стилю життя і криміналізації, романтизації життя “блатних”, описом їх мужності і сили духу, негативного зображення працівників міліції тощо.

У продовження теми ролі ЗМІ у формуванні негативного світосприйняття слід зауважити наступний факт: проводячи дослідження питання впливу телебачення і преси на суспільну культуру, російські вчені (А. І. Долгова, В. В. Астанін, С. В. Ванюшкін та ін.) встановили: росіяни вважають, що негативний вплив засобів масової інформації на суспільство є “набагато більш сильним, ніж прямий дезорганізуючий вплив організованої злочинності” [13, с. 300]. І справді, якщо вчинений конкретним злочинцем злочин викликає обурення суспільства, то злочин, що вчинений літературним або кіно-героєм, не викликає подібних емоцій. Моделювання ситуації в кіно та на телебаченні дозволяє глядачу абстрагуватись від співчуття до жертви, від осуду по відношенню до злочинця і цілком сконцентруватись на сюжеті. Таким чином, глядач (в тому числі неповнолітній) вчиться не відчувати жалю, співчуття, обурення, а з часом переносить це “вміння” в реальне життя. Цілком природна на сьогодні ситуація, коли неповнолітні, надивившись кривавих сцен насилля в голлівудських бойовиках, розглядають тіло жертви дорожньо-транспортної катастрофи, не виявляючи ніяких емоцій, крім цікавості — прямий наслідок непродуманої політики в сфері засобів масової інформації. Як стверджують деякі дослідники: “В сучасних умовах суспільна кровоносна система вражена дегуманістичними тенденціями, які продовжують розвиватися в літературі, мистецтві, кіно, в друкованій та електронній пресі. Уявляється, що не лише не послаблюється, але все більше міцнішає процес розпаду інформаційно-психологічної безпеки суспільства, особи, зокрема, особи неповнолітнього. Формування і розвиток підрастаючого покоління... проходять в таких умовах суспільної дезорганізації та аномії (по Е. Дюркгейму і Р. Мертону), котрі не лише не дарують неповнолітньому надію на краще, але все частіше ставлять його в становище знедоленого, відчуженого від суспільства, яке все більше розбецує його безсоромністю і насиллям, наркотичною та алкогольною залежністю... що з особливою цинічністю культивуються ЗМІ, і таким чином методично нівелюються моральні і психічні паростки особистості неповнолітнього” [11, с. 123]. З наведеним судженням важко не погодитись. Крім того, питаннями впливу засобів масової інформації на злочинність займалися учені ще сотні років тому, і вже тоді приходили до висновку, що подібний причинно-наслідковий зв'язок, безперечно, існує. Найбільш відомим дослідником вказаної проблеми був італійський психіатр і один з “батьків” сучасної кримінології Чезаре Лоброзо. У XIV розділі своєї багатотомної монографії “Злочинна людина” він розглядав роль періодичної преси (зокрема, кримінальної хроніки) на формування особи злочинця і особи жертви. В сучасному науковому світі провадилися розробки вже більш вузькоспеціалізовані, зокрема такі, що досліджували роль саме кримінальної субкультури на суспільство, і окремо — на неповнолітніх [14, с. 257–265]. Серйозність постановки вказаного питання дозволяє зрозуміти важливість впливу як ЗМІ на суспільство в цілому, так і поширення кримінальної культури серед неповнолітніх за допомогою засобів преси і телебачення зокрема. Останній спосіб поширення кримінальної субкультури серед неповнолітніх (за допомогою ЗМІ) викликає, на нашу думку, найбільшу тривогу, оскільки діє систематично, часто — непомітно як для оточуючих

осіб, так і для самого неповнолітнього, при цьому викликає стійку дезорієнтацію підлітка, провокує девіації в осіб, які мають до них природні нахили, настроюють вороже по відношенню до суспільства, викликають агресивність, зухвалість, цинізм. У випадку персоніфікованого впливу на неповнолітнього є можливість чітко простежити причинно-наслідковий зв'язок між залученням підлітком асоціальних норм кримінальної субкультури і вчиненими ним протиправними діяннями. У такому випадку сім'я, педагоги, колектив навчального закладу або місця роботи, співробітник міліції в справах неповнолітніх має змогу провести з неповнолітнім виховну роботу, вказати на негативний уклін подібного спілкування, обмежити або взагалі унеможливити контакти носія кримінальної субкультури з підлітком. У випадку насадження серед неповнолітніх асоціальної культури за допомогою ЗМІ, негативний вплив кримінальної субкультури простежити важко. На обмеження перегляду кінофільмів і телесеріалів, що рекламують злочинний спосіб життя, батьки найчастіше не йдуть, не вбачаючи в цьому ніякої небезпеки. Але така небезпека має цілком фізичний (психофізичний) вплив на поведінку неповнолітнього. Деякі науковці навіть визначають подібне явище, як "інформогенні катастрофи" [15]. Із вказаним визначенням можна погодитись, оскільки шкоду, яку такі "катастрофи" завдають, можна порівняти з шкодою, завданою техногенними катастрофами. Саме тому важливим кроком у боротьбі із втягненням неповнолітніх у злочинний спосіб життя має стати об'єднання зусиль педагогів і батьків, співробітників міліції і соціальних працівників у справах неповнолітніх під єдиною егідою держави для проведення цілеспрямованої боротьби із засиллям криміногенних процесів у країні.

Список використаних джерел

1. *Войцехович, В. Е.* Почему некоторые СМИ пропагандируют воровскую идеологию и культуру [Текст] / В. Е. Войцехович // Преступность и культура общества. — 1998. — № 4. — С. 10–11.
2. *Миньковский, Г. М.* Некоторые причины преступности несовершеннолетних в СССР и меры её предупреждения [Текст] / Г. М. Миньковский // Советское государство и право. — 1966. — № 5. — С. 84–93.
3. *Топольскова, І. О.* Кримінально-правові та кримінологічні аспекти боротьби із втягненням неповнолітніх у злочинну або іншу антигромадську діяльність [Текст] : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Топольскова Грина Олександрівна. — Луганськ, 2003. — 214 арк.
4. *Shaw, C.* Juvenile Delinquency — A Group Tradition [Text] / C. Shaw // Bulletin of the State University of Iowa. — No. 23, 1933.
5. *Шевченко, Я. М.* Радянський закон про відповідальність неповнолітніх [Текст] / Я. М. Шевченко, Т. С. Барило. — К. : Наукова думка, 1972. — 100 с.
6. *Дрёмин, В. Н.* Изучение и предупреждение криминогенного влияния ранее судимых лиц на несовершеннолетних [Текст] : автореф. дис. на соискание учен. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.08. "Уголовное право и криминология; уголовно-исполнительное право" / В. Н. Дрёмин. — Одесса, 1983. — 22 с.
7. *Костенко, А. Н.* Принцип отражения в криминологии [Текст] / А. Н. Костенко. — К. : Наукова думка, 1986. — 253 с.
8. *Cloward, Richard A.* Delinquency and opportunity: a theory of delinquent gangs [Text] / by Richard A. Cloward and Lloyd E. Ohlin. — London : Routledge and Kegan Paul, 1961. — XI, 220 p.
9. *Дзундза, В. В.* Кримінальна відповідальність за втягнення неповнолітніх у злочинну або іншу антигромадську діяльність [Текст] : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Дзундза Володимир Васильович. — Х., 2005. — 208 л.
10. *Олейник, А. Н.* Тюремная субкультура в России: от повседневной жизни до государственной власти [Текст] / А. Н. Олейник. — М. : ИНФРА-М., 2001. — 418 с.
11. *Горшенков, Г. Н.* Преступность среди социальных подсистем. Новая концепция и отрасли криминологии [Текст] / [Горшенков Г. Н., Кабанов П. А., Шестаков Д. А.] / под ред. Д. А. Шестакова. — СПб. : Юридический центр Пресс, 2003. — 353 с.
12. *Хохряков, Г. Ф.* Значение пенитенциарной криминологии для развития общей теории причин преступности [Текст] / Г. Ф. Хохряков // сб. науч. работ по материалам науч.-практ. конф. "XXVI съезд КПСС и укрепление законности и правопорядка". — М. : Изд-во ИГиП АН СССР, 1982. — С. 138–139.
13. *Реагирование на преступность: концепции, закон, практика* [Текст] / [Долгова А. И., Астанин В. В., Ванюшкин С. В., Еланова О. А. и др.] ; под ред. А. И. Долговой. — М. : Рос. криминолог. ассоц., 2002. — 308 с.
14. *Сочнев, Д. В.* Средства массовой информации и детерминация преступности несовершеннолетних [Текст] / Д. В. Сочнев // Вестник Нижегородского государственного университета им. Н. И. Лобачевского. — 2002. — № 4. — С. 257–265.

15. Шубин, А. Достоверно, но без опасности [Текст] / А. Шубин, В. Волковский // Российская газета. — М., 2000. — 1 декабря.

Рекомендовано до друку кафедрою кримінального права та процесу
Хмельницького університету управління та права
(протокол № 3 від 15 жовтня 2010 року)

Надійшла до редакції 20.10.2010

Выговский Д. Л. Криминологическая характеристика влияния криминальной субкультуры на преступность несовершеннолетних в Украине

Рассмотрена проблема влияния криминальной субкультуры на преступность несовершеннолетних. Рассматриваются особенности вовлечения несовершеннолетних в преступную деятельность посредством псевдозаконов криминальной субкультуры. Анализируются исследования украинских и зарубежных ученых в сфере определения механизмов влияния криминальной субкультуры на несовершеннолетних.

Ключевые слова: криминальная субкультура, преступность несовершеннолетних, вовлечение несовершеннолетних в преступную деятельность.

Vyhovskyi, D. L. The Criminological Characteristic of Influence of Criminal Subculture on Juvenile Delinquency

In thesis are analyze the problems of influence of criminal subculture on juvenile delinquency. It is considered features of involving of minors in criminal activity by means of pseudo-laws of criminal subculture. Are analyzed researches of the Ukrainian and foreign scientists in sphere of definition of criminal subculture's mechanisms on minors.

Key words: criminal subculture, juvenile delinquency, involving of minors in criminal activity.

